

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam 4. szám

2020. április

*„Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romol-
hatatlanságban...”*

I. Korintus 15:42/b

Egyházunk 2020. évi jeligéje:

*„Csendesedjetek el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett áprilisi programjaink:

(Amennyiben a koronavírus járvány ezt lehetővé teszi)

5-én, **Virágvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 óra
kor **úrvacsorai istentisztelet:** János
12,12,19
10-én, **Nagypénteken** 10 órakor **istentiszte-**
let: János 19,15-30
12-én, **Húsvét vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra,
10 órakor istentisztelet: János 20,24-29
19-én, vasárnap **Közzeti Konferencia**
25-én, szombaton **Hajléktalan szolgálat**
26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor
istentisztelet: **Jézus sebeiben gyógyulás**
van: I Péter 2,24-25

*Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak,
s így megdicsőülnie?
Lukács 24:26*

Rendszeres programjaink:

Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécsett (változó helyszínnel)
Pénteken 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason
Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécsett,
15⁰⁰ órakor Hidason
Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentisz-**
teletünk van az evangélikus imaházban.
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Urunk, amikor szólsz hozzánk,
elhallgat bennünk az aggodalom.*

*Meghalljuk szavadat,
és biztonságban tudjuk magunkat.*

*Nem önmagunkra
és a saját tetteinkre nézünk,
hanem a belőled nyert öröm lesz az
erősségünk.*

L. Weingärtner

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg
ezt a mindennapjaikban!***

Információ 1+1% -kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul:

- az egyházunk részére 1959 fő ajánlotta fel a jövedelme 1%-át, mely 11.384.378,-Ft-ot jelentett.

- a Márta-Mária idősök otthona részére 101 fő felajánlásából 532.846,-Ft szja 1%-ot kapott az alapítvány.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük!

Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel! Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek **nincs adóköteles jövedelmük**, mert az összeg szétosztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Csapatjáték szerelemmel

Házasság hete

2020. február 9–16.

A házasság hete házaspár arca ebben az esztendőben Semsei Rudolf, a VakVarjú éttermekről ismert, és a rendezvénygasztronómiában is élen járó Budapest Party Service tulajdonosa és ügyvezetője, valamint felesége, Dobay Eszter. Tizennyolc éve házasok, négy gyermekük van.

– *Mikor és milyen körülmények között ismerkedtek meg?*

– Dobay Eszter: Nagyon korán találkoztunk, én tizenhét éves voltam, Rudi tizenkilenc. Akkoriban éppen együtt jártam egy fiúval, aki a barátjaként mutatta be nekem Rudit.

– *A filmekben ez drámai szituáció...*

D. E.: Azért itt ilyesmiről nem volt szó. Egy szalagavatón ismertük meg egymást a Kertészeti Egyetemen. Kezet fogtunk, bemutatkoztunk, aztán Rudi eltűnt. Nem sokkal később, amikor újra láttam, egy hangfal tetején táncolt. Már akkor megragadott benne ez a lendület, a nagyfokú életszeretete. Azután is tudtunk egymásról...

Semsei Rudolf: Találkoztunk, de nem volt köztünk szerelmi kapcsolat. Csak öt évvel később, amikor Eszter már nem volt együtt Attila barátommal, akkor találtunk egymásra. A kapcsolatunk kezdeti időszaka mindkettőnknek nehéz volt. Alighogy elkezdtünk járni, Eszter édesanyja megbetegedett, majdnem egy évig tartott ez az állapot. Nem állíthatom, hogy túlságosan türelmes partnere lettem volna akkoriban Eszternek. Szerettem volna, ha többször találkozunk, ő viszont teljesen érthető módon minél több időt akart tölteni az édesanyjával.

– *Ezek szerint Ön nem volt igazán megértő ebben a krízishelyzetben.*

S. R.: Sajnos ez így volt.

– *Nem sínylette meg ezt a kapcsolatuk rögtön az elején?*

D. E.: Őrlődtem Rudi és az édesanyám között, kerestem, hogy mi az igazán jó megoldás.

S. R.: Eszternek két helyen kellett megfelelnie, és kiválóan helytállt. Kitartott mellettem, és az édesanyja is érezhette a törődését, egészen a haláláig.

D. E.: Ez a betegség, majd a veszteség beárnyékolta az első időszakunkat, de lassan felismertük, hogy ha komolyan gondoljuk a kapcsolatunkat – márpedig komolyan gondoltuk –, akkor együtt kell megoldanunk ezt a nehéz helyzetet. Sajnos a közelmúltban is megéltünk hasonlót; az édesapám egy gyors lefolyású betegség következtében hunyt el tavaly novemberben. Rudi most már teljes mértékben támogatott, mindvégig mellettem állt, így még erősebbé vált a kapcsolatunk.

– A tapasztalatok szerint az emberi tragédiák, a súlyos problémák gyakran vízválasztók lehetnek egy kapcsolatban...

S. R.: Egy házasságban sok, előre nem várt nehézség adódhat és adódik is. Lehet ez a családi fészek megteremtése, egy munkahelyváltás, de akár a gyermekvállalás is. Amikor jegyespárokat készítünk fel, mindig el szoktam mondani nekik: ne gondolják, hogy a kapcsolatukat rendbe hozhatják pusztán azzal, hogy gyereket vállalnak. A közös életüknek egy megfeszített pillanata lesz ez az időszak. A tragédiák is tipikusan ilyenek. Eszter az édesapja betegsége idején odajött hozzám, és azt mondta: „a krízishelyzetek az embereket választás elé állítják: vagy eltávolodnak egymástól, vagy éppen közelebb kerülnek egymáshoz”. Eszter szerint mi most még közelebb kerültünk egymáshoz.

D. E.: Nemcsak rajtunk múlik ez, hanem főleg a Jóistenen. De az biztos, hogy nekünk is keményen kell dolgozunk, amikor ilyen élethelyzetekkel találjuk szemben magunkat. Éreznünk, tudnunk kell, hogy mi esik jól a másiktól, és mi az, amit elvár tőlünk.

– A jó kapcsolat is olyan, mint a hit: mindig dolgoznunk kell rajta?

D. E.: Igen, ez így van.

S. R.: A mi szlogenünk, hogy a házasság csapatjáték szerelemmel. A csapatsportokban is folyamatosan edzeni, küzdeni kell. Ma reggel is fociztam; öröm a játék, de közben keményen futunk, dolgozunk. Ugyanígy dolgozni kell a kapcsolaton is, akkor is, ha a lehető legjobban működik, ha lángoló szerelmet érzek a másik iránt. Olyan ez, mint a vitorlázó repülés: állandóan keresni kell a felfelé áramló légtömegeket, mert ha engedjük, hogy nagyon mélyre ereszkedjen a gép, onnan már nem tudjuk visszarántani a magasba. Egyszer csak hirtelen ott terem előttünk

egy hegy, amibe beleütközünk. Jó érzés, hogy mi Eszterrel jól tudunk együtt dolgozni és gondolkozni. A csapatjáték fontos része, hogy sokat kell beszélgetnünk. Baj, hogy az emberek nem mondják el egymásnak a problémáikat. Éppen tegnap olvastam valahol, hogy a válások hatvanöt százalékát a nők kezdeményezik, és csak harmincöt százalékát a férfiak. Azért van ez így, mert sokszor a nők próbálják meg életben tartani a kapcsolatot. A férfi pedig benne él ebben. Ám abban a pillanatban, amikor a nőt valamilyen megpróbáltatás akadályozza abban, hogy dolgozzon ezen, hirtelen mélyrepülésbe kezd a kapcsolat, és már nem tudják visszarántani, a nő pedig, az egészbe belefáradva, kimondja, hogy akkor legyen vége. A mi korosztályunkra jellemző, hogy a gyerekeink lassan kirepülnek. A szülők ketten maradnak, és közülük sokan rádöbbennek, hogy tulajdonképpen csak a gyerekek, a ház meg az anyagiak tartották össze őket, és nem biztos, hogy így akarnak megöregedni. Nem küzdenek a kapcsolattal, és ez szomorú. Pedig minden elrontott, válságba került házasságot rendbe lehet hozni. Talán nem lesz ugyanolyan, mint korábban volt, de új dimenzióba kerülhet. Ehhez azonban mindkét félnek rengeteg energiát kell beletennie. Túl korán adják fel a házaspárok.

D. E.: Valóban nagyon fontos megbeszélni a dolgokat. De az is lényeges, hogy ez ne váljon izzadságszagú, letudandó feladattá. Nem úgy kell ezt elképzelni, hogy a gyerekek lefektetése után minden este nyolckor leülünk, és megbeszéljük az arra a hétre jutó problémákat. Az a jó, ha ezek a beszélgetések spontán módon alakulnak. Akár öt-tíz percek is sokat számítanak. Mi például szeretünk együtt fürdeni, zuhanyozni. Ez nem szó szerint értendő...

S. R.: Bárcsak úgy lenne, de nem... (Mosolyog – B. D.)

D. E.: Amíg az egyikünk a zuhany alatt áll, addig a másik például fogat mos, és közben tudunk beszélgetni. Ezek az esténként együtt töltött tíz-tizenöt percek nagyon sokat jelentenek nekünk. Megbeszéljük a problémáinkat vagy akár csak egy-egy gondolatot, ami felmerült bennünk napközben. Én például nagyon szeretek házasesetkre járni, és szívesen hallgatok tanúságtételeket a rádióban. Mindig igyekszem leszűrni belőlük a rám vonatkozó dolgokat. Sajnos sok barátunk házassága került válságba, talán éppen azért, mert csak a hétköznapi gondokról beszélgettek egymással, és a lelki dolgokkal kevésbé foglalkoznak.

– Önök mindent megbeszélnek egymással? Azt is, ha rosszkedvűek, ha nagyon bántja Önöket valami?

D. E.: Azt mindig megérzi a másik, ha valami nincs rendben, nem jól működik.

S. R.: Alapvetően nem azzal van a baj, hogy elmondom-e a páromnak, miért vagyok rosszkedvű. Ezt többnyire mindenki elmondja. (Az más kérdés, hogyan teszem.) A gond inkább azzal van, amikor nem megfelelően reagálunk egymás problémáira. A Gary Chapman-féle öt szeretetnyelv pont ebben tud segíteni, hogy éljük bele magunkat a másik helyzetébe, próbáljunk meg az ő fejével gondolkodni, és ne higgyük, hogy a másiknak is az a jó, ami nekünk. Szomorú, amikor a saját dolgainkat akarjuk a másokra erőltetni, nem pedig azon dolgozunk, hogy kitaláljuk, mi az, ami neki jó lehetne. Ránk, keresztényekre jellemző az a fajta szemérmesség, ami miatt nem tárjuk fel nyíltan a gondjainkat, és a saját hibáinkról sem merünk beszélni. Nem látjuk be, ha hibázunk, sőt, a párunk előtt is takargatjuk a gyengeségeinket, pedig sokkal jobb volna őszintének lennünk a másikkal. Ezáltal kitérülhet a bizalmi körünk. Nekem például nagyon fontos, hogy Eszter megfogja a kezem vagy hozzám érjen.

– *Igen, látom. (A beszélgetés alatt Rudolf mindvégig fogja Eszter kezét – B. D.)*

S. R.: Ő nem igényli ezt, sőt, zavarja, amikor például tévénézés közben odabújok hozzá, és a testemmel melegítem. Időbe telt, amíg megszoktam és felfogtam, hogy neki ez nem fontos, és nem szabad megsértődnöm emiatt. Ezért ritkábban bújok hozzá. Azt viszont már elértem, hogy az utcán megfoghatom a kezét.

D. E.: Különbözőek vagyunk, ismernünk kell egymást. Tudom, hogy Rudinak sokat számít, ha megérintem őt, ha például a térdére teszem a kezem. Ma már ő is ismeri az én szeretetnyelvemet. Nekem például nagyon jólesik, ha kipakolja a tiszta ruhákat a mosógépből.

– *Négy gyerekük van: két lány és két fiú, héttől tizenhét éves korig. Előfordulnak Önök között súrlódások a gyerekeveléssel kapcsolatos kérdésekben?*

D. E.: Időnként megesik, hogy másként gondolkozunk, de akkor ezt mindig megbeszéljük, és nem a gyerekek előtt. Kicsit eltér például a véleményünk abban a kérdésben, hogy milyen munkát végezzenek a gyerekeink. Amikor nagyobbak lettek, arra gondoltam, ők is elmehetnének nyáron dolgozni, ahogyan én tettem ilyen idős koromban. Rudi viszont azt mondta, meg kell tanítani őket arra, hogy ébredjen fel bennük a vágy a munka iránt. Vitatkoztunk, hogyan történjen ez. Aztán az egyik nyáron

a gyerekeink teljesen szétestek, annyira eleresztették magukat, hogy még a legalapvetőbb dolgokat sem csinálták meg itthon. Ez nagyon rosszul érintett, és úgy éreztem, valóban el kell menniük dolgozni, legalább egy hétre. Végül el is mentek, és szívesen csinálták.

S. R.: A gyereknevelés külön műfaj, nem könnyű feladat. Már csak azért sem, mert a gyerekek többen vannak, akárcsak a szörnyecskek az azonos című filmben. Persze ez csak vicc, egyébként imádjuk a gyerekeinket. A családjukban fontosnak tartjuk, hogy megbeszéljük a gondokat, kompromisszumra jussunk, utána pedig tartjuk be, amiben megállapodtunk. Itt nincs helye a machinációnak. Nagyon jó, hogy ebben partnerek vagyunk Eszterrel. Számunkra nagyon fontos, hogy este mind a hatan együtt vacsorázzunk, és közben megbeszéljük a dolgokat.

D. E.: Nem az a lényeg, hogy mit eszünk, hanem az, hogy minden örömet és gondot megosszunk egymással.

– *Mennyire határozza meg az életüket a hit?*

D. E.: Anyukámmal gyermekkoromtól kezdve rendszeresen jártunk templomba, apukámra ez nem annyira volt jellemző. Különösebb hitéleti nevelést azonban nem kaptunk. Rudival együtt fejlődött ki bennünk a hit, olyannyira, hogy most már természetes számunkra.

S. R.: Isten ott volt a családjukban, beszéltünk róla, de nem voltunk gyakorló templomba járók. Nálunk apu katolikus volt, anyu pedig református, két húgom konfirmált. Számomra az jelentette a gondviselést, hogy kamasz koromban megismerkedtem egy bencés szerzetessel, Patrik atyával, akit mindenki csak Tibának nevezett itt, a XI. kerületben. Szenzációs ember. Amikor fociztunk, lejött közénk biciklivel, és elkezdett pingpongozni a gyerekekkel. Aztán közvetlen stílusban elbeszélgetett velünk, felhívott minket magához, filmeket vetített nekünk videomagnóról. Ez a nyolcvanas években történt. Az ő hatására fordultam jobban Isten felé; ministrálni kezdtem nála, még ma is el-eljárok hozzá. Kilencvenéves, igazi karizmatikus személyiség. Később pedig már Eszterrel közösen éljük meg a hitünket, és ez ma is így van. Teljesen természetes nálunk, hogy étkezés előtt imádkozunk a gyerekekkel, vagy este lefekvés előtt hálaadást mondunk. Ha pedig van valami problémám, Eszterrel közösen este az ágyban elmondok egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet, közben fogjuk egymás kezét, ami számomra különösen fontos. Ez hihetetlen mély lelki intimitást jelent. Sok párnak érdemes lenne kipróbálnia, rengeteget ad hozzá a kettőnk kapcsolatához.

D. E.: Nagyon fontosak a saját szavainkkal elmondott imák is, ez külön szintje ennek az intimitásnak.

– *Őn sikeres vállalkozó, egy étteremlánc tulajdonosa...*

S. R.: Sohasem szoktam étteremláncnak nevezni, inkább az étteremcsalád szót használom. Nagyon lényeges szempont, hogy a lélek ott legyen valamennyi éttermünkben. Nem törekszem arra, hogy külső jegyekben is megmutatkozzon a hitem, de hiszem, hogy az értékrend által, amit követek, úgysis megnyilvánul. Természetesen profitra törekszünk, de nem mindenáron. Fontos a kölcsönös tisztelet, egyébként éppen ez lett a cégünknel az év kifejezése. A kollégáim tudják, hogy hívő vagyok, de nem próbálok téríteni. Nem ez a fontos, hanem a példa, ugyanúgy, mint a gyereknevelésben. Az már önmagában nagy dolog, ha egy nem hívő jó érzéssel néz egy keresztény emberre. Ez lehet az első lépcsőfok ahhoz, hogy eljusson Krisztushoz.

D. E.: Az is nagy szó, ha az Istentől távol álló ember azt mondja a hívőre: ő is ember, nem megközelíthetetlen.

– *Eszter, bár diplomás közgazdász, szinte hivatásszerűen neveli a gyerekeket. Eszembe jut erről az ismert mondás, hogy minden nagy ember mögött ott áll egy még nagyobb asszony...*

S. R.: Nem mögötte áll, hanem mellette. Ha Eszter nem lenne olyan, amilyen, biztos, hogy nem tudnék ilyen sikereket elérni. Izgalmas dolog, hogy az emberi kapcsolatok mennyire befolyásolják a boldogságunkat. Minden kutatás azt mutatja, hogy ez mindennek az alfája és az ómegája. Ha a házasságunkban megvan a harmónia, ha jó hazajönni, mert van egy társam, akire támaszkodhatok, akkor a gyereknevelés is könnyebb lesz. Nagyon igaz a mondás: a legtöbb, amit adhatsz a gyerekeidnek, hogy nagyon szereted a feleségedet, az anyukájukat. Az otthoni harmónia át sugárzik a munkahelyre is, ahol egész nap stresszben vagyok, de tudom, hogy nem egy darázsfaszekbe megyek haza. Az is természetes számomra, hogy ha kell, az itthoni tennivalókból is kiviszem a részem.

D. E.: Soha nem csináltunk presztízskérdést abból, hogy ki mennyit vállal magára a háztartáshoz kapcsolódó feladatokból. Rudinak soha nem okozott problémát, ha mosogatnia vagy porszívóznia kellett. A közös családi együttléteinkben a lényeg az, hogy megéljük: minden együtt töltött perc pótolhatatlan és minőségi idő.

Dr. Walter Klaiber: Útmutató a boldogsághoz

Boldogmondások az Ószövetségben

Az Ószövetségben is találunk ilyen formákat a gratuláció kifejezésére, amelyekben az embereket legkülönbözőbb magatartásformák, vagy helyzetek miatt nevezik boldognak. A megfelelő héber szót Luther óta (németben) „Jó annak...” („Wohl dem...!) alakban fordítják.

Ezáltal elismeréssel, vagy bátorítással az kerül kifejezésre, hogy miben is áll egy kiteljesedett, tartalmas élet. Ez esetben teljesen földi dolgokról is szó lehet. A Jézus, Sirák fia apokrif könyv 25:11-12-ben olvassuk: „Jó annak, akinek értelmes felesége van...” (A magyar fordítású Deuterokanonikus Bibliai Könyvek (Magyar Bibliatársulat Bp. 1998) beosztása szerint: 26:1: „Boldog az a férfi, akinek jó felesége van”. 25:8: „Boldog, aki értelmes asszonnyal él együtt,...”)

Jó annak, akinek hűséges barátja van.
Jó annak, aki okos. Értelmeszerűen itt úgy is fordíthatnánk a szöveget: „Boldog az, aki...”

Ha azonban azt a kérdést tesszük fel, hogy mit jelent a sikeres emberi élet, akkor az Ószövetségben nem lehet kirekeszteni az Istenhez fűződő kapcsolatot. Ez egyaránt érvényes az egyénekre és az egész népre is. „Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott.” hangzik a 33. Zsoltár 12. verse. Az, hogy Isten Izráelt saját népévé tette, jelenti e nép boldogságának és üdvének alapját. Isten hűsége és az emberek bizalma megfelelnek egymásnak, és közösen képezik a valódi boldogság alapját. „Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van reménysége.” (Zsoltár 46:5) Istenre hagyatkozni, ez a sikeres élet titka.

Az ember számára az jelenti a valódi boldogtalanságot, ha zavar támad az Istenhez fűződő kapcsolatában. Ezért nevezi az Ige boldognak azokat, akiknél ismét helyreáll az Istennel való kapcsolat: „Boldog, akinek a hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel a bűnét, és nincs lelkében álnokság.” (Zsoltár 32:1-2) Az is valódi boldogságot jelent, ha az ember tudhatja, hogy bűne megbocsáttatott, és múltja rendbe tétetett.

Azonban nem csak azok neveztetnek boldognak, akiknek Isten a segítségükre van, hanem azok is, akik életüket és magatartásukat egészen Isten, és az ő parancsolatai szerint irányítják: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.” - mondja a Zsoltár 1:1-2 verse. Ebben az összefüggésben a gratulációs forma új hangon szólal meg: a jó élet-ről szóló megállapításban egy figyelmeztető háttérhang válik hallhatóvá: így kellene viselkednünk, ha azt szeretnénk, hogy életünk sikeres legyen. Ezért a jókívánsághoz egy indoklás is csatlakozik, amely az ilyen magatartás pozitív következményeire mutat: „Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely időben megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.” (Zsoltár 1:3)

A pozitív körülményekre való utalással egyidejűleg biztatást is kapunk a cselekvésre, amit nem tekinthetünk eleve boldogságot okozónak: „Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az Úr” (Zsoltár 41:2). Ilyen perspektívából nézve még a nagyon nehéz élethelyzeteket is pozitívan lehet értékelni: „Boldog az az ember, akit te megfenyítesz Uram, és megtanítasz törvényedre” (Zsoltár 94:12). Ez egy olyan igehely, amelynél kicsit tétováznánk a *jó annak* (németben Wohl dem) kifejezést *boldog az*-ként fordítani. Úgy tűnik, hogy léteznek paradox-szerű boldogmondások is, amelyek esetében nem magától értetődő, hogy ott az érintettek boldogságáról van szó. Ha azonban *boldogság* alatt nem csak a pillanatnyi boldogság érzését értjük, hanem azt, amely végeredményként egy *boldog* és *boldoggá tett* életet jelent, akkor azokat is boldognak lehet nevezni, akik nehéz tapasztalatokon át jutnak el oda, hogy teljesen Istenhez forduljanak.

Azonban az Izráeli emberek is megtapasztalták azt, hogy a boldogság és üdvösség ígérete a földi életben nem mindig teljesedik be. Ezért az ószövetségi korszak végén a zsidóság köreiben átnéznek e határ felett, Isten munkálkodásában bízva az idők végezetén, amikor az új világban célhoz ér azon az úton, amelyen hozzátartozóival együtt jár. Ilyen értelemben fogalmazták meg azt a szöveget, amely újszövetség idejéből származó apokrif iratban olvasható: „Boldogok vagytok ti igazak és kiválasztottak, mert csodálatos lesz a ti sorsotok. (Etiópiai Énok 58:2)

Mi tehát a boldogmondás? Áttekintésünkben első választ kaptunk erre a kérdésre. A boldogmondás leírja azt, hogy mit jelent egy igaz, kitelje-

sedett és sikeres élet. Miközben ezt leírja, megígéri az ilyen életet folytatóknak, hogy meg fogják tapasztalni ezen életvitelben rejlő boldogságot. A Biblia szerint ez mindig egy Istennel kapcsolatos élet. Ez az élet olyan viszonyt jelent Istennel, amelyet Isten maga hoz létre. Ehhez az is szükséges, hogy hagyjuk, hogy Isten bevonjon minket egy ilyen kapcsolatba, amelyet aztán következetesen meg is éljük. A boldogmondás nem figyelmeztet, és ne utasít. Meghív bennünket annak a felismerésére, hogy milyen boldogság található az Istennel kapcsolatban álló életben, hogy megajándékozhasson bennünket egy ilyen élettel.

DR. WALTER KLAIBER
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Lámpás a véka alatt

*„A lámpást sem azért gyűjtják meg, hogy a véka alá,
hanem hogy a lámpatartóra tegyék,
és akkor világít mindenkinek a házban.” Máté 5:15*

Az eredményes vasárnap délelőttre gondolt, amíg a sűrűsödő szürkületben Budapest egyik széles bevezető útjára ért. Kocsija megbízhatóan, egyenletesen duruzsolt. Kenyérkereső társa volt, úgy is ápolta, szeretgette.

Főrendezője azzal bírta meg, hogy keressen egy nem túl távoli, olyan igazán fehér falú kálvinista templomot legújabb dokumentumfilmjéhez. Még csatangolós diák korából emlékezett egy effélére. Hamarosan meg is találta benn a Börzsönyben. Dombtetőn. Úgy vették körül az aprócska házak, mint tyúkanyót a csibéi. Jó néhány fotót készített róla kívül-belül.

Amikor belépett a templomba, éppen folyt az istentisztelet. Leült az egyik hátsó padba; sok gyermekkori emléke, s a prédikáló öreg pap meleg baritonja vette körül, aki arra bízta hallgatóit - őt is -, hogy ne legyenek véka alá rejtett lámpások. Akár milyen kis fény telik tőlünk, világítsanak, mert erre van manapság szükség. Jézus kérése ez, nem az övé.

A ligeti-szigeti István királyt és egyebeket megelevenítő lézeres, esti gálarendezvényekre gondolt, ahol legutóbb forgatott az égre csap, kavargó fénynyalábok között, szemet fájdtó, villódzó világosságban.

Hazafelé, a városba érve kissé lassított, mert a külvárost gyengén világtították. A fehér hajú papra gondolt, és elmosolyodott; lámpás és véka e lézernyalábos, fényszórós világban! Hát bizony, elég régimódi volt az öreg bojtár intelme báránykáihoz. - Ekkor iszonyú csattanással nekiment valaminek. Deszkadarabok repültek szét körülötte, egy védőpalánk darabjai lehettek. Fékezett, de vagy tíz méternyire tudott csak megállni.

Kiugrott a kocsiból. A halvány utcai fénynél tüstént látta, hogy egy aszfaltlyukat jelző, de kivilágítatlan oszlopnak rohant neki; azt, s valami korlátfélét sodort el - azok csapták szét autója elejét.

A robajra többen kirohantak a közeli presszóból. Kérdezték, nem esett-e baja. Mentőt, rendőrt hívjanak-e? Ő legyintett. Kocsija széttroncsolt elejére mutatott:

- Csak a „barátom” sérült meg, de „ő” alaposan.

Egy fehér kabátos, fekete nadrágos férfi - pincér lehetett - dühösen morogta:

- Maga a harmadik két napon belül. Úgy látszik ezeknek a nyamvadt útfelbontóknak még petróleumra sem telik: egy petróleum lámpa is megtenné, ha égne.

Lehajolt a kocsni elé, és megtapogatta a növekvő foltot. Megszagolta:

- Olaj. Ezzel ugyan el nem megy. Hívom az autómentőt - s eltűnt a presszóban.

Már a sofőr mellett ült, mögötte a felcsörlözőtt, sérült barátja, kenyérkereső komája, amikor kibukott belőle:

- Lámpás a véka alatt! Hát ez talált. El is talált.

- Mit mond, uram? - fordult felé a vezető.

- Semmi, semmi, csak morfondírozok...

GYÖKÖSSY ENDRE

„MAI PÉLDÁZATOK” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Ne aggódj!

*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened.
(Ézs 41,10)*

Nemrég láttam egy feliratot: Veszélyes útszakasz - 3 mérföld. A kocsim azonnal rázkódni kezdett. Még jó, hogy tudom, csak 3 mérföld, különben visszafordulnék - gondoltam. Az életben nem tudjuk, mennyi ideig

tart a „veszélyes útszakasz”. Küzdelmeink néha végtelennek tűnnek. A munkanélküliek, a krónikus betegek, vagy a háborús övezetben élők nem tudják, életük mikor enyhülhet. Ám a bizonytalanság idején is bízhatunk Isten mindenhatóságában és szeretetében.

Tizenéves koromban édesanyámat operálhatatlan agydaganattal diagnosztizálták, és csak néhány hónapot adtak neki. Egy újabb bizonytalan nap reggelén így imádkoztam: „Uram, bármit képes vagyok kezelni, ha tudom, mikor fog megtörténni.” Ekkor észrevettem a falamon egy képet, mely egy fiatal nőt ábrázolt, amint egy esőáztatta ablakon kinézve arra gondol, hogy „aggódom a holnap miatt.” Alatta egy hegyen álló kereszt a felirattal: „Ne aggódj! Én már előbb ott voltam.” Isten békességét éreztem. Rájöttem, nem számít, milyen hosszú az előtttem álló út, vagy mi lesz a kimenetele. Jézus nemcsak ismeri minden megpróbáltatásunkat, de előttünk is jár a veszélyes úton, és átsegít bennünket.

Imádság: Atyánk, segíts felismernünk, hogy a legnagyobb bizonytalanságban is biztosak lehetünk hűségedben! Ámen.

Krisztus mondja: „Veletek vagyok minden nap.” (Mt 28,20)

LISA STACKPOLE (WISCONSIN, USA)

Ott függ a néma bárány

Ott függ a néma bárány:
A vére földre hull,
Míg dül körül az ármány,
S a tömeg zúg vadul.

Szent arcát ütleget éri,
és hull reá a vád,
S ő szelíd hangon kéri
Az ég bocsánatát.

Úgy fáj a szívem, nézve
E koronás királyt,
Mert rút tövis az éke,
S testét kín járja át.

Én térdre hullva kérdem:
Ó mért szenvedsz, miért?
Ő választ ad szelíden:
Tengernyi bűnödért.

Most hogy rebegek hálát
A megnyílt öt sebért,
Hogy adta bűnöm árát
Elrontott éltémért?

Ím magamról lemondok,
Övé egész valóm.
Így leszek véle boldog,
Hisz ő az üdvadóm.

GERZSENYI SÁNDOR

Aludj, János!

Nem sokkal azután, hogy XXIII. János pápa meghalt, sikerült kijutnom Olaszországba. Torinóban hallottam, hogy összegyűjtötték, és kiadták a nagy pápa írásait, és hogy a könyv óriási sikert aratott: rövid időn belül 5 kiadását kapkodták szét. Akkortájt mi magyarok igen keveset tudhattunk a világegyház dolgairól. De az a kevés, ami a vasfüggönyön átszivárgott, amit a Szabad Európa és a Vatikán Rádió állandóan zavart, rosszul fogható adásaiból ki tudtam fülelni, csodálatot ébresztett bennem a 15 gyermekes Sotto al Monte-i parasztcsalád naggyá lett fia iránt. Mindenképpen meg akartam venni a könyvet, Torinóban azonban már egyetlen példányát sem találtam. Hazafelé, Velencében újra próbálkoztam. Hogy ne vesztgessem az időt, nem keresgéltem az üzletek dús választékot kínáló polcain, hanem egyenesen az eladóhoz mentem és rákérdeztem. A válasz mindenütt ugyanaz volt: Sajnos elfogyott. Vagy jöjjenek vissza egy hét múlva, vagy adjam meg a címemet, és utánam küldik. Mivel egy magamfajta csoró magyar számára egyik sem volt lehetséges, elszántan jártam tovább a Merceria kisebb-nagyobb könyvesboltjait.

Az egyik - egyébként igen elegáns - üzletben a megkérdezett eladó ingerülten förmedt rám: „Nincs! Ilyesmivel mi nem foglalkozunk!” Behúztam a nyakamat, és kisomfordáltam. Kint az utcán azért megnéztem a cégtáblát, ez állt rajta: FELTRINELLI - AZ OLASZ KOMMUNISTA PÁRT KIADÓJA. Ettől kezdve előre elolvastam a cégtáblákat, de sajnos, a pápa könyvét így sem találtam meg egész Velencében.

A magyar határra érve aztán rájöttem, hogy miért nem. Amíg a bőrdömet gondosan kiforgatták, minden világossá vált előttem, és a szí-

vem megtelt hálával. „De jó, Uram, hogy nem sikerült a vásárlás! Ha ezek most megtalálják nálam a pápa könyvét, egyből rám fogják, hogy a Vatikán titkos ügynöke vagyok, illegális iratokat akarok becsempészni az országba, és akkor... ki tudja mit csinálnak velem...”

Azért a könyvhöz mégiscsak hozzájutottam: néhány hónap múlva olasz ismerősöm hozta ajándékba. Amikor a kezében megpillantottam, mélységes csalódást éreztem. Az elképzelt vaskos kötet helyett ugyanis egy egyszerű, puhatáblás füzetet nyújtott felém. Csalódásom még fokozódott, amikor olvasni kezdtem. Egy nagy egyéniség zseniális gondolatait kerestem a könyvben, de csak egy jámbor pap igen-igen egyszerű mondatait találtam benne. Olyanokat, amilyeneket bármikor, bármelyik falusi plébános le tudna írni. Kiábrándultan tettem félre a könyvecskét, de akkor egészen váratlanul eszembe jutott egy sztori, amelyet odakint hallottam. Olasz barátaim szerint a történet minden

kétséget kizáróan hiteles, maga a pápa mesélte el, többeknek és több alkalommal is. Eszerint a II. Vatikáni Zsinat előestéjén XXIII. János nyugtalanul forgolódott az ágyán. Egyszer csak belső hangot hall: „János, miért nem alszol?” „Uram - válaszolt a pápa - hogy tudnék aludni, amikor holnap kezdődik a szent zsinat! Óriási a felelősségem, hiszen az egyház jövőjéről van szó!” „De hát mondd, János, - folytatta a hang - ki fogja vezetni a zsinatot: te, vagy a Szentlélek?” „Ó, Uram - mondta mély meggyőződéssel a pápa - természetesen a Szentlélek!” „Hát akkor? - szólta ismét a hang - Aludj, János! A pápa elmosolyodott, bólintott, és nyugodt, mély álomba merült.

Újra olvasgatni kezdtem a könyvet. A történet fényében a szavak egészen más jelentést kaptak. Rádöbrentem, hogy XXIII. János pápa nagyságának a titka nem kimagasló szellemi képességeiben rejlik, hanem abban, hogy gyermeki bizalommal, egészen rá tudta magát bízni Istenre.

Azóta igyekszem követni őt. Ha sikerül problémáimat letenni az Úr elé, gondtalanok, derűsek a napjaim. Éjszakánként pedig jó mélyen, nyugodtan alszom.

DOBOS LÁSZLÓ
„LÓ A TEMPLOMBAN” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?

REMÉNYIK SÁNDOR

Ne becsüljük le a másikért elmondott imádság erejét! Lehet, hogy nem egy villámcsapás képében érkezik rögtön a válasz, vagy csak évek múlva, de ti szüntelenül imádkozzatok!

Ez az a nap...

Egy lelkésznek egy kis falu templomában kellett istentiszteletet tartania, és a szemben lévő öreg házban töltötte az előző éjszakát. Amikor reggel felkelt, és felhúzta a redőnyöket, látta, hogy valaki az ablaküvegbe a következő szavakat karcolta bele: „Ez az a nap!”

A reggeli során megkérdezte a ház asszonyát, hogy mit jelentenek az ablaküvegen látható szavak. Az asszony elmesélte a vendégének, hogy milyen sok fájdalmat kellett átélnie élete során, és hogy mindig nagy félelemmel gondolt az elkövetkező napra. „Egyik nap” - mondta, „a Bibliából azt a Zsoltár verset olvastam, hogy: *Ez a nap, melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!* Eddig mindig azt gondoltam, hogy ez csak különleges, ünnepi és boldog napokra vonatkozik. Aztán azonban világossá vált számomra, hogy ez minden napra vonatkozik. Miért kellene félnem azoktól a napoktól, amelyeket az Úr maga készített el? Így belekarcoltam a szavakat az ablaküvegbe, hogy minden reggel, ha kinyitom az ablaktáblákat, emlékezetembe idéződjön: ezt a napot Isten nekem készítette. Ez az Ő napja, és nekem nem kell tőle félnem!”

A keresztyének azt a napot, amelyen Jézus feltámadt, és minden sötétséget legyőzött, az Úr napjának nevezik. És azt a napot, amelyen Jézus

visszajön, és mindent be fog teljesíteni az Úr napjának nevezik. A feltámasztás és Jézus visszajövele közötti minden egyes nap az Úrnak egy napja. Egy nap Istentől, egy nap Istennel, egy nap Isten számára és egy nap Isten felé. Így kap értéket és fényt minden egyes hétköznap, és így veszítik el fenyegetésüket és gondjukat.

„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

AXEL KÜHNER

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

*Mindig megfigyelem azt
- miközben ebben egyre több tapasztalat megerősít -,
hogy azok, akik a Bibliát nem hiszik,
minden másban készséggel hinni képesek.*

JOHN WESLEY

Nem rója fel

A szeretet... nem rója fel a rosszat. I. Korintus 13:4-5

Mindnyájunkat érnek sérelmek. Akarva-akaratlanul bántjuk egymást. Olyan ez, mintha egy kis (néha nagyobb) követ dobánk egymáshoz. Rosszulesik, fáj, esetleg maradandó sérülést is okoz. Hogyan fogadjuk a sértést, bántást?

Vannak, akik azonnal visszadobják a követ. Ők nem hagynak megtorlás nélkül semmilyen sérelmet. Általában nagyobbat ütnek vissza, mint amekkorát kaptak, nagyobb kő repül, mint ami őket érte el. És így tartják helyesnek, kölcsönkenyér visszajár, ha megdobnak kővel, dobd vissza mennykővel - mondogatják. A történelem olyan háborúk sora, amelyek gyakran így robbantak ki.

A félnkebb, csendesebb emberek elteszik emlékebe ezeket a köveket. Egész gyűjteményük van már, és évek, évtizedek múlva is számon tartják, hogy kitől mit szenvedtek el. Ők nem állnak bosszút, de tartják a haragot, és ez sok keserűséget halmoz fel a szívükben. Gondosan felróják, emlékezetbe vésik a sérelmeket.

Mai igénk azt mondja, van egy harmadik lehetőség is: a szeretet nem rója fel a rosszat. Van, aki nem dobja vissza, és nem is tartja számon. Miért? Mert nem ér rá, feladata, küldetése van, és tudja, hogy menet köz-

ben kap az ember ütések, de azokon túl kell tennie magát, fontosabb dolga van, mint a sérelmeivel foglalkozni.

Sőt: van, akinek arra is van ereje, hogy a gonoszra jóval válaszoljon. Neki is fáj, ha megdobták, de telik arra, hogy jóval viszonzza a rosszat is. Mentegeti még az ellenségét is. Jézus a kereszten ezt tette. Az tudja az ő példáját követni, aki rádöbbsent, hogy ő is megdobálta Jézust, de őerte is imádkozott, amikor haldoklott. S akinek megbocsáttattak a bűnei, az tud megbocsátani másoknak. Ez nem csupán az értelem belátása, végképp nem az érzelmek feladata, mert lehet, hogy így is fáj a sérelem, ez akarat döntése. És nagy felszabaduláshoz és békességhez vezet.

C S E R I K Á L M Á N

Van bocsánat

Van bocsánat, ám az ára:
Felvitték a Golgotára,
Felszögezték a keresztre,
Vérben ázott drága teste...

Ott függött az éjszakában,
Fején töviskoronával,
Mint valami gyilkos-fajta...
Minden ember bűne rajta,
Az enyém is, a tiéd is.

Hogy lehet, hogy szeret mégis,
Hogy nem maradt sírjában ott?
- MEGVÁLTÓNK lett, feltámadott!

F Ü L E L A J O S

Támogatás

A mennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hangyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”
János 3:16*

*„Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”
Lukács 24:7*

